

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

20 септември 1988 година*

„Свободно движение на стоки. Опаковки от бира и разхладителни напитки”

По дело 302/86

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният правен съветник г-н R. Wainwright и от г-н J. Christoffersen, член на нейния правен отдел, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Georgios Kremlis, член на нейния правен отдел, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

подпомагана от

Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явява г-жа S. J. Hay, Treasury Solicitor, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в Британското посолство, 14 boulevard Roosevelt,

въстъпила страна,

срещу

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Molde, правен съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в посолството на Дания, 11 b boulevard Joseph-II,

ответник,

с предмет иск за установяване, че Кралство Дания не е изпълнило задълженията си съгласно член 30 от Договора за ЕИО като е въвело и приложило система за обратно изкупуване на опаковките от бира и разхладителни напитки, въведена с Постановление №397 от 2 юли 1981 г.,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н J. C. Moitinho de Almeida и г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председатели на състав, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н C. N. Kakouris, г-н R. Joliet и г-н F. A. Schochweiler, съдии,

генерален адвокат : г-н Gordon Slynn,

Секретар : г-жа B. Pastor, администратор,

* Език на производството: датски.

като взе предвид доклада от съдебното заседание и след заседанието от 15 март 1988 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено по време на заседанието от 24 май 1988 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 1 декември 1986 г., Комисията на Европейските общности е подала, на основание член 169 от Договора за ЕИО, иск за установяване, че Кралство Дания не е изпълнило задълженията си съгласно член 30 от Договора за ЕИО като е въвело и приложило система за обратно изкупуване на опаковките от бира и разхладителни напитки, въведена с Постановление №397 от 2 юли 1981 г.

2. Системата, чиято съвместимост с правото на Общността Комисията оспорва, се характеризира със задължението, наложено на производителите, да пускат на пазара бира и разхладителни напитки само в опаковки, които могат да бъдат използвани отново. Тези опаковки трябва да бъдат одобрени от Националната агенция за опазване на околната среда, която може да откаже одобрението си за нов вид опаковка, например, ако тя сметне, че опаковката не е технически пригодена за система за обратно приемане или предвидената система за обратно приемане не гарантира реално повторното използване на пропорционално достатъчна част опаковки, или ако една опаковка със същия обем, достъпна и приспособена за същото използване, вече е одобрена.

3. Постановление №95 от 16 март 1984 г. изменя упоменатите по-горе правила по начин, че ако бъде създадена система за съхранение и обратно приемане, използването на неодобрени опаковки, с изключение на всякакви видове метални опаковки, могат да бъдат използвани за количества до 3 000 хектолитра годишно на производител, както и за напитки, продавани от чужди производители с цел проучване на пазара.

4. С Определение от 8 май 1987 г. правителството на Обединеното кралство е допуснато да встъпи по делото като страна, която подпомага заключенията на Комисията.

5. За по-широко изложение на фактите по делото, на протичането на производството и на основанията и доводите на страните, се прави препратка към протокола от заседанието. Тези факти от преписката са упоменати по-долу само доколкото е необходимо за изводите на Съда.

6. За да бъде разрешен настоящият спор е важно на първо място да се отбележи, че съгласно практиката на Съда (Решение от 20 февруари 1979 г., Rewe, 120/78, Recueil, стр. 649 и решение от 10 ноември 1982 г., Rau, 261/81, Recueil, стр. 3961), при липсата на общи правила за пускане на пазара на въпросните продукти, пречките пред свободното движение в рамките на Общността, резултат от различията в националните законодателства трябва да

бъдат приети, доколкото тези правила, прилагани без разлика по отношение на националните и вносните продукти, може да бъдат оправдани като необходима, за да се отговори на задължителните изисквания на правото на Общността. Освен това, подобно правила трябва да бъдат пропорционални на желаната цел. Ако държава-членка разполага с избор между различни мерки за постигане на същата цел, следва да избере средството, което създава най-малко пречки пред свободно движение на стоки.

7. В настоящия случай, датското правителство твърди, че задължителната система за обратно приемане на опаковките от бири и разхладителни напитки, в сила в Дания, е оправдана от задължително изискване, свързано с опазването на околната среда.

8. Опазването на околната среда вече е прието от Съда в решението му от 7 февруари 1985 г. (*Association de défense des brûleurs d'huiles usagées*, 240/83, Recueil, стр. 531), като „една от основните цели на Общността”, която може да оправдае, като такава, някои ограничения на принципа на свободното движение на стоките. Тази преценка, освен това е потвърдена с Единния европейски акт.

9. От гледна точка на изложеното по-горе, следователно трябва да се заяви, че опазването на околната среда представлява задължително изискване, което може да ограничи прилагането на член 30 от Договора.

10. Комисията изтъква, че датската правна уредба нарушава принципа на пропорционалността, тъй като целта за опазване на околната среда би могла да бъде постигната с по-малко средства, които ограничават търговията в рамките на Общността.

11. В това отношение, трябва да се припомни, че в своето решение от 7 февруари 1985 г., упоменато по-горе, Съдът е заявил, че мерки, приети с оглед опазване на околната среда, не трябва да „излизат извън неизбежните ограничения, оправдани от преследването на целта от общ интерес, която е опазването на околната среда”.

12. При тези условия, трябва да се провери дали всички ограничения, които оспорваните правила налага на свободното движение на стоките са необходими за постигане на целите, преследвани от тези правила.

13. Що се отнася първо до задължението да се въведе система за съхранение и приемане на празни опаковки, следва да се отбележи, че това задължение е необходим елемент за система, която цели да гарантира повторното използване на опаковките и се явява следователно като необходимост за постигане на целите преследвани от оспорваните правила. От гледна точка на тази констатация ограниченията, които налага на свободното движение на стоките, не трябва да бъдат разглеждани като несъразмерни.

14. След това трябва да се разгледа задължението на производителите или вносителите да използват само опаковки, одобрени от Националната агенция за опазване на околната среда.

15. Датското правителство е посочило по време на производството пред Съда, че функционирането на настоящата система за съхранение и приемане, не би работило, ако броят на одобрените опаковки трябва да надвиши 30, тъй като приобщените към системата търговци на дребно не са готови да приемат много голям брой видове бутилки поради нарастването на разходите за поддържане и увеличените изисквания за пространство за складиране. Именно по тази причина агенцията до момента прави така, че нови одобрения да бъдат обикновено съпътствани с отнемане на вече съществуващи одобрения.

16. Дори тези доводи да не са без стойност, трябва все пак да се приеме, че настоящата система в Дания позволява на датските власти да отказват одобрение на чуждестранен производител, дори ако той е готов да осигури повторното използване на приетия обратно амбалаж.

17. При това положение чуждестранният производител, който би искал все пак да продава в Дания, ще бъде принуден за произвежда или купува опаковки от вече одобрен вид, което би довело за него до значителни допълнителни разходи и следователно би направило много труден вноса на неговите продукти в Дания.

18. За да се избегне тази пречка, датското правителство е изменило своята правна уредба с Постановление №95 от 16 март 1984 г., упоменато по-горе, което разрешава на един производител да пуска на пазара до 3 000 хектолитра бира и разхладителни напитки годишно в неodobрени опаковки, стига да създаде система за съхранение и обратно приемане.

19. Разпоредбата на Постановление №95, което ограничава до 3 000 хектолитра количеството бира и разхладителни напитки, които могат да бъдат пуснати на пазара от един производител за една година в неodobрени опаковки се оспорва от Комисията с мотива, че тя не е необходима за достигане на целите, преследвани от системата.

20. В тази насока трябва да се отбележи, че наистина съществуващата система на обратно приемане за одобрените опаковки гарантира максимално нивото на повторна употреба и следователно една много съществена защита на околната среда поради факта, че празните опаковки могат да бъдат върнати, при които и да е търговец на напитки на дребно, докато неodobрените опаковки, като се има предвид невъзможността да бъде създадена и за тях толкова пълна организация, могат да бъдат връщани единствено на търговеца на дребно, който е продал напитките.

21. Все пак, системата за обратно приемане на неodobрените опаковки може да опази околната среда и засяга, що се отнася до вноса, само ограничени количества напитки в сравнение с количеството напитки, консумирани в страната, поради ограничителния ефект, който има върху вноса изискването за обратно приемане на опаковките. При тези условия едно ограничаване на количеството на продуктите, които могат да бъдат пускани на пазара от вносителите е несъразмерно по отношение на преследваната цел.

22. Трябва, следователно да се направи извода, че като ограничава със своето Постановление №95 от 16 март 1984 г. до 3 000 хектолитра годишно на производител, количеството бира и разхладителни напитки, което може да бъде пуснато на пазара в неodobрени опаковки по отношение на вноса на тези продукти с произход от други държави-членки, Кралство Дания не е изпълнило задълженията по силата на член 30 от Договора за ЕИО.

23. Останалата част от молбата трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

24. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 3, алинея 1 Съдът може да нареди на страните да понесат собствените си разноски, всички или част от тях. Като се има предвид, че исковата молба е приета частично, страните трябва да понесат собствените си разноски. Правителството на Обединеното кралство, встъпила страна, ще понесе собствените си разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Като ограничава, с Постановление №95 от 16 март 1984 г. до 3 000 хектолитра годишно, количеството бира и разхладителни напитки, които могат да бъдат пуснати на пазара в неodobрени опаковки, по отношение на вноса на тези продукти с произход от други страни-членки, Кралство Дания не е изпълнило своите задължения съгласно член 30 от Договора за ЕИО.

2. Останалата част искът се отхвърля.

3. Страните и встъпилата страна понесат собствените си разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 октомври 1988 година.

Подписи